

...mégis eshet örökké...

TALÁLKOZTAM AZ ÖRDÖGGEL

Ószfalvy László

2001-2003
versek
I. kézirat

*A legelső alkalom, amikor megtapasztaltam a
sugallatot. Az ihlet gyönyörű érintését. Liliom, majd az
emléke szorosán fonta át szívemet.*

Démoni álom

Elhagyom a fényt, mert kiválasztottak, hogy
A legsötétebb éjszakán átutazzak.
Fejem felett telihold, éji madarak,
Vállamra a sárga falevelek hullnak.
Megyek, amerre a szívem visz el tovább,
De tudom, téged nem talállak soha már.

Nagyon sötét az erdő, nyirkos az avar.
Számban érzem ízét, hisz otthont nyújt hamar.
Ködös alak közelít a hegyek felől.
Kezében hegedű, tudom, dalra készül.
Emeli csontos kezét, és játszani kezd,
Minden hang egy kérdés, amit nekem szegez.

Lassan hal meg a Hold, jön is a szürkület,
De kinek volt, annak ma nem lesz kikelet.
Ott fekszik a fák alatt deres homlokkal,
Könnycsepp fagyott szemébe párás álmokkal.
Lelke elhagyva testét, szabadult madár,
Acélszárnyakkal tépi a bús éjszakát...

Kisvárdá, 2001. szeptember 13. /csütörtök/

Titkos dallam

A szemem édes álmra zárul már,
Tudom, hogy odaát megint engem vár.
Futok, repülök a lila égen át,
Egy másik világba érek, hol nincs nyár.

Nyílik egy ajtó, és a nagy teremben
Az árnyak között örülten keresem.
Meglátom, engem újra elvarázsol,
A mágikus lénye is elhalványul.

Titkos éjszaka a három hold alatt,
Éji madár hírli - jól érzem magam.
Mágusok törnek ránk gonosz varázssal,
Legyőzzük őket álmunk hatalmával.

A napfényt áruló tündérek között
Két árny suhan el gonosz szemek mögött.
Meghalni mennek, hogy élhessenek még,
Egy nap telik el, újra lila az ég.

Kisvárdá, 2001. szeptember 13. /csütörtök/

Zokogó ős

A dohányfüstbe öltözött éjszakákon át
Vártam hívására, mint a vénséges halál,
Kinek egyetlen vigaszt a temetőkert nyújt.
Tudja, hogy nincs visszaút, mert előtte a múlt.

A szavak varázsától megeredt egy forrás,
Sáros vizek törtek elő, de jött egy áldás.
Lassan tisztult a szív az ősi valójában -
Egy csillag ragyogott az összes mondatában.

Aztán zord szelek fújtak keresztül a völgyön,
Olyan lett minden, mint a legsötétebb börtön.
Egyedül a sötétben nincs sok esély rá, hogy
Valaha eljön újra ő, az éji madár.

A forrás ottmaradt tisztán, árván,
Egyedül gyenge ő, győz az ármány.
Vize kiapadt mindörökre már,
Mehalt minden, nincsen éji madár.

Kisvárdá, 2001. szeptember 19. /szerda/

Gyógyíts meg!

Fertőző lesz minden, mi közelembe kerül,
Terjeszti a vírust, majd meghal legbelül.
Temetetlen teste a feledésbe merül,
A lelke az örök kárhozatba kövül.

Csengő nyakamban, kezemben tábla hirdeti:
„Itt jön valaki, kit jobb lesz elkerülni.”
A földbe vájt vermekben, napfénytől elzárta
Élnek ők, két romlott világ kapujában.

Belépek közéjük, hisz hozzájuk tartozom,
De ők csak intenek, szellemmé változom.
Nem láthatom őket, és ők sem látnak engem,
Aztán zeneszó csendül az üregekben.

Az átkozott helyen egy bál veszi kezdetét,
Kárhozottak táncolnak egy kút peremén.
Letekintek a kútba, annak a legalján
Egy alak gubbaszt magányosan és árván.

Tárd ki szárnyadat, hódítsd meg az eget újra,
Győzd le azt, ami most a szívedet nyomja.
Gyere el ide, hagy várjon még a rút halál,
Kérlek, hogy gyógyíts meg engem éji madár...

Kisvárdra, 2001. szeptember - 2001. október 3. /szerda/

Vérvörös virágzás

Magányos kisgyermek egy hideg kövön ül,
Vége a napnak, és ő mégis egyedül.
Nem vár órá senki, nem is jön el érte,
Szeressék őt, minduntalan csak ezt kérte.

Minden neszre felkapja a nehéz fejét,
Kezével eltakarja a kisírt szemét.
A fekete ruhája rég nem tiszta már,
Nagyon messze jár már az, kire most ő vár.

Az éjszaka leszáll egy holló képében,
De ő csak néz önmaga elé révedten.
Feláll, elindul... széttépi az éjszakát,
Messze jár most ő, mint kire oly sokat várt.

Kisvárda, 2001. október 10. /szerda/

Pedig akartam

Pillanat műve volt az egész,
Igen egyszerű volt, és merész.
Nem láttuk a napot és a fényt,
Teremtettünk egy új ünnepélyt.

Értettük egymást szavakon túl,
Ragyogott az álarc álnokul.
Zenére nem mozdult meg lelkünk,
Sietve hát egymásba néztünk.

Unalmas most a fényben lenni,
Zarándokként a tűzben égni.
Szeretnék egyszer benned élni,
Aztán már végleg hazamenni.

Kisvárda, 2001. november 7. /szerda/

Ravatal nélkül

Temetni volt ma kedvem, nem szeretni,
Jó mély gödröt ástam, a neve Senki.
A Feledés Tavába öltem bele,
Ahonnan én másztam ki oly sietve.

Némán ballagtam az otthonom felé,
Leültem a Fehér Ruhás Hölgy mellé.
Szép emlékek törtek fel, mint egy forrás,
Szenvedtem a kereszten, én, Messiás.

- Gyötrő gondolatok, lelkem kietlen.
Ezt akartam, és jobb ez így énnekem. -

Kisvárda, 2001. november 15. /csütörtök/

Ravatal helyett

Nem láttam az arcát, mégis szeretem,
Nem hallottam hangját, mégis kell nekem.
Nem néztem szemébe, mégis láttam őt,
Nem fogtam a kezét, mégis érzem őt.

Nem szívtam illatát, mégis bennem él,
Nem láttam a testét, mégis hozzám ér.
Nem neveltünk mi együtt; vidám vagyok,
Nem sírtunk mi együtt; bánatos vagyok.

Képzeletben állok a sírhant mögött,
Nagyon fázom néha, és túl nagy a köd.
Holló száll le a kozmikus sírkőre,
Eljövök ide, időről-időre.

Kisvárdá, 2001. november 20. /kedd/

Színezüst vér

Nekem zenélnék a lombok, a fák,
Lelkemből nő tízezer szivárvány.
Az éjszaka engem hív nap mint nap,
Léptemre szállnak színes madarak.

Rettegj attól, ha már leszállt az éj,
A számodra nincs akkor menedék.
Üldözlek, míg bosszúm beteljesül,
Ki véremet issza, megrészegül.

Próbáltál megölni imával, fegyverrel,
Próbáltál hatni rám hazug beszédekkel.
Fagyott emlékek melegítik a szívem,
Fejfádon pihen most remegő két kezem.

Kisvárda, 2001. december 19. /szerda/

Álmok hava

Erdei Vándor, légy az anyám!
Ki szeret engem úgy, igazán.
Ki megért akkor, ha vétkezek,
Ő segít rajtam, ha rossz útra tévedek.

Erdei Vándor, légy az apám!
Kinek kellek én úgy, igazán.
Odafigyel rám, ha mesélek,
Ő ott van velem, ha hív tízezer lélek.

Erdei Vándor, légy testvérem!
Ki különös érzést ad nekem.
Elfogad engem úgy, igazán,
Ő megéli bajom hajnalok hajnalán.

Erdei Vándor, légy barátom!
Ki rám bízta titkát, ha bántom.
Átérsi gondom, úgy igazán,
Ő átkísér engem a földi lét poklán.

Erdei Vándor, légy szerelmem!
Ki ott született a szívemben.
Ki szeret engem úgy, igazán,
Ő ott áll mellettem az égi lajtorján.

Kisvárdra, 2001. december 27. /csütörtök/

Senkit

Nem szeretem a napot és fényt!
Mert nem hoz el nekem új reményt.
Nem kecsegtet jóval és széppel,
De áztat álnok szenvedéllyel.

Nem szeretlek én már Tégedet!
Mert mormolod hamis igédet.
Nézem szemeid, és megértem,
Miattad lett ezer fekélyem.

Nem szeretem én már az Istent!
Mert elvett belőlem is mindent.
Elhitette velem, hogy adott,
És éntőlem mindent megkapott.

Nem szeretem én már a Gonoszt!
Mert nekem örömet okozott.
Megmutatta a Csillag fényét,
Majd megtagadta jelenlétét.

Kisvárda, 2002. január 5. /szombat/

A Rossz SzellemeK Hírvivői

Kétezer év nem volt elég,
Minden olyan maradt, mint rég.
Csak dől a mocsok mindenből,
Ki kell lépnem az egészből.

Múlik az idő felettünk,
Nincsen megváltó közöttünk.
Nagyon fázom a hidegtől,
Az agresszió felőröl.

Olykor emlékszem arra még,
Milyen kék volt egykor az ég.
Most koromfekete minden,
Csak a hollók vannak ébren.

Kisvárda, 2002. január 23. /szerda/

Káin második megkísértése

Egy hideg szobában egyedül,
Zuhog az eső, és legbelül
Valami nem hagy most nyugodni,
Azt az ártatlant meg kell ölni.

Nem volt őneki bűne, csak egy,
Tüzeltel lelkem, és tönkrement
Bennem újra és újra minden,
Arcom úgy fázik az esőben.

Szép emlékek, mikor más voltam,
Éltem boldogan, és változtam
A hosszú, gyötrő évek alatt,
Végül raktam ezt a nagy falat.

Igen, most már tisztán látom őt,
Ő nem lát engem, fogom a tört,
Mít majd mélyen szívébe mártok...
Végül csuklómba mélyre vágok.

Kisvárdá, 2002. január 27. /vasárnap/

Liliom

Messze, egy másik erdő közepén,
A legzordabb éjszaka kezdetén,
Ott születik meg ő,
Drága kis Liliom.

Ahol táncra kelnek a tündérek,
Hol muzsikálnak a harmatcseppek,
Ott nevet nagyon ő,
Drága kis Liliom.

A szivárvány lábánál kincs lapul,
A sötétben fenn egy bagoly dalol,
Ott rejtőzik el ő,
Drága kis Liliom.

Éjszaka lényeit napfény bántja,
A múltba veszett az összes álma,
Ott zokog nagyon ő,
Drága kis Liliom.

A szomorúság a végét járja,
Olyan gyönyörű az eső tánca,
Ott hal meg végleg ő,
Drága kis Liliom.

Kisvárdá, 2002. február 1. /péntek/

Elfeledett mesék

Volt, mikor ott állt előttem,
Legbelül nagyon könnyeztem.
Szép lesz minden, azt képzeltem,
De bilincs csörrent kezemen.

Volt, mikor elbújt mögöttem,
A lelkemben ott éreztem,
Vártam csendben, nem vétkeztem,
Közben mindentől féltettem.

Volt, hogy rám nézett fáradtan,
Én csak magamat áltattam.
Vágyta, hogy szóljak, hiába,
Én, a halálnak halála.

Kisvárdá, 2002. február 21. /csütörtök/

Temetői virágok

Annyira fájnak az emlékek,
Muszáj játszanom a szerepet.
Déliab minden, amit látok,
Nem egészen az, mire várok.

Ma itt van ideje a bálnak.
Fejében csak gyászolók járnak,
Mert estére a holló felszáll,
Ám egyedül lesz, hazatalál.

Boldog lesz ő, hogy újra élhet,
Nem lát többé szomorú képet.
Megtanul majd újra nevetni,
Nem kell hát őt is eltemetni.

Végül, akik még itt maradnak,
Még egymástól is úgy tartanak.
Rajzoljuk a porba a hollót,
Álmodjunk egy színes koporsót.

Kisvárdá, 2002. február 22. /péntek/

Könyörgések könyve

Ó, bárcsak ma lenne a napja,
Mikor az utazó nem kerül viharba.
Múltja egyszerűen eltűnik,
Azt a vadvizek jó messzire elviszik.

Ó, bárcsak ma lenne a napja,
Mikor a katona nem megy el a harcba.
Ellenségének kezét nyújtja,
Ő örömmel tér a családjához haza.

Ó, bárcsak ma lenne a napja,
Mikor a király a népét nem akasztja.
Leszáll a trónról, emberré lesz,
Így nyer az életünk örökös értelmet.

Ó, bárcsak ma lenne a napja,
Mikor Isten jön el és nem a haragja.
Ha mégis lesz ítélet napja,
A könnyöngéseinket végre meghallja.

Kisvárdá, 2002. február 25. /hétfő/

A Fájdalom Egyháza

Dermedt álmom feléledne, ha
Ugyanaz a tűz égetne.
Sátán szavának én nem hinnék,
Kitárt karokról álmodnék.
A kénköves poklot megjárnam,
Dalolva a tavaszt várnám.
Ugranék én az első szóra,
S nem várnék a bús hollóra.
Kérlelve a szemébe néznék,
A lelkéből egy részt kérnék.

Dobnám a titkos dallamokat,
Utálnám a másnapokat.
Sietnék a hús vízeséshez,
Kerülném a messzeséget.
Alkudnék halállal is, ha kell,
Dacolnék, engem vigyen el.
Utaznék bársonyos felhőkön,
S ha elengedi a börtön,
Keringünk mi majd az éterben,
Egy angyal őriz éberen.

Kisvárdá, 2002. február 26. /kedd/ - 2002. február 27. /szerda/

Magány

Már csak egy fa van az erdőben,
Kinek még senki nem pihent tövében.
Egy madár sem szállt az ágára,
Nem figyelt fel senki a magányára.

Napsugarak, ha csak tehetik,
Inkább a vidámakat melegítik.
Virágok lábánál nem nőnek,
Lombjáról gyümölcsöt soha nem szednek.

Eső nem hullt rá, ha szomjazott,
Társa sem volt, mikor törzse meghajlott.
Árnyékában sosem pihentek,
Mást nem tehetett, hát csendben szenvedett.

Ma is itt kísért az közöttünk,
Kinek testéből bitófát készítünk.
De ha figyelnék a szavára,
Nem lenne oly sietős a halálnak.

Kisvárdá, 2002. február 28. /csütörtök/

Zuhanás

Újra közeleg egy alkalom,
Mikor az életem megmutathatom.
Befekethetem lelkemet,
Feláldozhatom az én vak szívemet.

Magamba zárhatom, mint rabot,
De el is fogadhatom, amit kapok.
Vagy én nyújtom neki kezemet,
Aztán már más is játssza a szerepet.

Ám ki zokog, és nem hallják meg,
Az könnyen másik útra is tévedhet.
Álmát belső űrben keresi,
És egyszerűbb őt így elfelejteni.

Kisvárdá, 2002. március 1. /péntek/

Végtelen hiány

A tegnapi eső régen felszáradt,
A remény bennem már újra feltámadt.
Tudom, hogy az álomnak nincs jövője,
Gyorsan el is bújok hát az erdőben.

Az utolsó kép, amit még vágyhattam,
Menekült a gyönyörű vad fáradtan.
Vissza sem nézett, mint ahogyan szokott,
Mehajlott testével megfutamodott.

Egy röpke kis pillanatra még láttam,
Az esőtől annyira homályosan.
Csakhogy ez a kép nem tűnik el soha,
Ott kísért már minden gondolatomban.

Most hát nagyon lassan telnek a percek,
Én is keresem az áldó kegyelmet.
Ezzel magamat, magamat áltatom,
Mert végül nem enyhül az én bánatom.

Kisvárda, 2002. március 3. /vasárnap/

A jóság pokla

Odaadtad mindened nyomorult öregember,
Most egymagadban ülsz, és hallgatod a tengert.
Homályos szemeid is már majdnem lecsukódnak,
Egyedül vagy, és az emberek bezárkóznak.

A kopott, durva asztalodon épp hét gyertya ég,
Ritmikusan nyikorog az öreg karosszék.
Fakó képeket bámulsz, a csontszáraz lelkeddel,
Az árnyék bős, vad csatát vív a gyertyafénnyel.

Hirtelen kitárul az ódon szobád ajtaja,
Ismerős alak jött, és valamit mondana.
Ő e helyett inkább a kezét nyújtja tefeléd,
Mély, fájó, régi emlékek mardosnak beléd.

Odaadtad mindened nyomorult öregember,
Négy sötét ismeretlen a vállára emel.
Nem érzel már semmit ebből a gonosz világból,
Nem ébreszt fel senki az igazak álmából.

Kisvárda, 2002. március 5. /kedd/

A tükör mögött

Néha elfog a félelem,
Pont, ami után vétkezem.
Kezem imához készítem,
De nem figyel rám senki sem.

Néha elfog a boldogság,
A nevetés mindig úgy fáj.
Lehajtom fejem, elbújok,
Csak a sötétben álmodok.

Néha nem érzem a lelkem,
Testemet magam temetem.
Behunyom szemem, repülök,
Tenger mélyére merülök.

Néha nem is vagyok már itt,
De egyvalami még számít,
Hagyni egy nyomot a Földön,
Amely majd mindent megköszön.

Kisvárda, 2002. március 7. /csütörtök/

Én, az árnyék

Szemeimet a földre szegeztem,
Verítékben úszott egész testem.
Ballagtam felfelé a folyosón.
Üres volt minden, olyan kárhozott.

Meggyötört test és lélek vacogott,
Mégis égetett, ahol csak tudott.
Isméltődött újra az az álom,
Nem tudom, mit tegyek, ha azt látom.

Talán hozzám túl későn érkezett,
Hiába festi kékre az eget.
A könnyek most sáros földre hullnak,
Csak azok ott fel nem száradhatnak.

Olyan ez, mint mikor megbocsátunk,
Éppen, ahogy szembejön halálunk.
Ránézünk magányosan és árván,
Ő viszont csak mosolyog ezt látván.

Kisvárdá, 2002. március 12. /kedd/ - 2002. március 13. /szerda/

A sírom

Meghallják hangjukat, eljön az éj,
Átérik fájdalmam, ez olyan szép.
Itt vannak ők, akik megtértek már,
Az árva lélek semmire nem vár.

Hallom a hangjukat, süvít a szél,
Egy idegen a távolról mesél.
Töretlen csönd veszi most kezdetét,
Ki csak teheti, emeli kezét.

Annyiszor utaztam az éjen át,
Elmentem házad előtt, nagyon fájt.
Őriztem álmodat, ne érjen baj,
Gonoszan meredt rám nagy fehér fal.

Éreztem bent vagy, máshol jársz te már,
Nem lehettem veled, úgy vágytam rád.
Lépteim alatt sóhajtott a föld,
Lelkem ez alatt lelkedbe merült.

Most itt vagyok, látod nem tettem mást,
Csak azt, amit az éjszaka elvárt.
Oda lettem örökre, táncot jár,
És tudom, hogy rám egy angyal se vár.

Jó lett volna, ha másképp alakul,
És egymásba forrunk szép vigaszul.
Köszönöm, amit kaptam, jutalom,
Szép álmokat, drága kis Liliom.

Kisvárdá, 2002. március 13. /szerda/ - 2002. március 14. /csütörtök/

Gyémántok

Csillogó gyémántok néznek most szemembe,
Tengernyi kín után még mindig szeretve.
Felkap az egekig, körbevisz a földön,
Megmutat mindent, majd Istenhez könyörgöm.

Titkos órák alatt sokáig hallgatunk,
Értünk mi mindent, csak vallani nem tudunk.
A külvilág olykor megszűnik létezni,
Olyan jó a belső neszekre figyelni.

Ha akarnék, beléphetnék az erdőbe.
Boldogság tündére, költözz a testembe!
De nem mehetek én, és ez annyira fáj,
Ha életre kelne, szétégne a világ.

Kisvárdá, 2002. március 17. /vasárnap/ - 2002. március 18. /hétfő/

Virág

A zöld tó partján szép lilium nyílt,
Szirmai közt egy lepke fészket rakott.
Ide menekült az eső elől,
Sebei begyógyultak ott belül.

A tépett szárnyai is épek lettek,
Lelkében tarka színek megszülettek.
Vörösben virágzott a tó partja,
Felcsendült az összes madár hangja.

A tó tündére csak öneki dalolt,
A fény mindig egy kis időt elrabolt.
Madarak táncoltak az ég alatt,
Vadász nem űzött védtelen vadat.

Az idő és a tér megszűnt létezni,
Olyan jó volt a fényeket kergetni!
Reggeli napsugár szívet döfött,
Szürke lepkénk életért könyörgött.

Kisvárda, 2002. március 20. /szerda/ - 2002. március 22. /péntek/

Könnyek

Jéghideg kezekkel fogja kezemet,
Éjsötét szemekkel bántja lelkemet.
Lopva lesem elbúvó természetét,
Próbálom felfogni magasztos lényét.

Jéghideg kezekkel fogja kezemet,
Átlát rajtam, és sohasem hiteget.
Csak bölcs csöndben várakozik énreám,
Ki tudja, hogy meddig bírja még árván...

Jéghideg kezekkel fogja kezemet,
De mindkettőnk érzi a mély meleget.
A tűz mellett, amikor kinn tél tombol,
Az éhes vándor csak halálra gondol.

Jéghideg kezekkel fogja kezemet,
Már nehéz játszani a szerepemet.
Hamar elkaphat az ádáz forgószelek,
Ma elmondom neki, lelkem miért sír.

Kisvárdra, 2002. március 25. /hétfő/ - 2002. március 26. /kedd/

Gyilkos angyal

Szeretném, ha örökké szeretnél,
Minden reggel mellettem ébrednél.
Együtt látnánk a felkelő napot,
Elfelednénk a komor csillagot.

Szeretném, ha nem lennék bilincsbén,
Szemeid nem vesznének mélységbe.
Lelkem ezer gyönyörű rózsája
Elhervad lassan a félhomályban.

Szeretném, ha egyszer rád találnék,
Ha benned nem csak egy árvát látnék.
Százszor átélnénk az első napot,
Nem lépnénk át túlvilági kaput.

Szeretném, ha örökké nevetnél,
Belőlem új erőt meríthetnél.
Túlélnénk együtt a világégést,
Hallgatnánk a Fájdalom Zenéjét.

Szeretném, ha örökké élhetnél,
Ha engem végleg elfeledhetnél.
A kereszt oly nehéz a vállamon,
Jobb napokat, drága kis Liliom.

Kisvárda, 2002. április 2. /kedd/ - 2002. április 3. /szerda/

A második temetés

Öld meg a testemet, vidd a lelkemet,
Most újra a gyengeség fenyeget.
Erős leszek, és túlélem a vihart,
A remény mára teljesen kihalt.

Néha még látom a napfényt odafent,
Átélem ismét a szép perceket.
Szakíts a lelkemből oly darabokat,
Mit még nem fertőzött meg alkonyat.

Kérlek, hogy tartsd magadban mindörökké,
Melyek nem lettek üres emlékké.
Vidd magaddal oda a túloldalra,
Emlékezz a fekete hollóra.

Élj boldogan, ahogyan én nem éltem,
Tudd, hogy itt leszel mindig énbennem.
Légy vidám, tanulj meg végre nevetni,
De az időnket ne tudd feledni.

Kisvárdá, 2002. április 15. /hétfő/ - 2002. április 16. /kedd/

A hóhér

Ha jó nem lehetek, hát leszek rossz,
Én leszek, ki elhozza a poklot.
Elvesz mindent, mi egykor fontos volt,
Istenének tekinti a gonoszt.

Az élet nap mint nap csak mérgez,
Remélem, hogy ezt te nem érzed.

Kisvárdra, 2002. május 3. /péntek/ - 2002. május 6. /hétfő/

Nincs semmink (urnába zárva) – Pethő Sándor emlékére (1956 - 2002)

Aznap, mikor felsírtál,
Elhalványult a szivárvány.
Isten letekintett rád:
„Könyörületet te se várj.”

Át, a kozmikus térben,
Utaztál a messzeségben.
Az éjszaka nevetett:
„Nem láthatod a kék eget.”

Kik itt maradtak, sírnak,
Áldozatot ad múltadnak.
De nem üres a házunk:
„Mi mindig veled álmodunk.”

Tudod, mi az igazság,
Azt, hogy az élet miért fáj.
Hát álljon itt, pár szó még:
„Nélküled nem lesz kék az ég.”

Kisvárdá, 2002. május 10. /péntek/

Fagyott tegnap

A tömegben oly egyedül vagyok,
Minden este rémeket álmodok.
Keresem az elveszett életet,
De nem tudom, vele mit nyerhetek.

Átúsznám a tengert is, ha az kell,
Ha valaki szívemnek jól felel.
Feketében várva a másnapot,
Ébren kell tartani az őslángot.

Zápor mossa a kopár hegytetőt,
Orkán űzi az egyetlen felhőt.
Leborulnak a fák színe előtt,
Hallhatja suttogni a vén erdőt.

Kisvárdá, 2002. május 16. /csütörtök/

Kolostor

Ősi sírok legmélyén,
Csontok őrzik a múltat.
Feledéstől részegen,
Ott lenn, a szentlélek vigad.

Árnyak suhannak most el,
Lelkem is beleremeg.
A gonosz ismeretlen
Éppen engem, mélyre temet.

Hazudik, mint mindenki,
Ő sem tudott szeretni.
Velejéig ő lettem.
Halál után bűnbe estem.

Ne mulass, nem szabadulsz,
Te mindenért meglakolsz.
Nem büntet Isten, majd én,
Szétégek lelked közepén.

Kisvárdra, 2002. május 17. /péntek/

Csillagfény

Ez a világ olyan durva,
A lelkem annyira ronda.
Szeretném, ha reggel lenne,
A bűnös ma megfizetne.

Hegyek között egy remete
Hitte, hogy élhet békében.
Felhők között egy vad szempár
Leste, élete mily sivár.

Terveket sző az éjszaka,
Hunyorogva őt hallgatja.
Lopva mereng a távolba,
Fájdalmát égbe kiáltja.

Kisvárda, 2002. május 21. /kedd/

Vízesés

Rettentő a fény, sötét az ember,
Törött testével a porban hever,
Ezernyi ocsmány sebből vérzik ő,
Kiátkozva is a mennybe kerül,
A természet már nem adhat többet,
És álszent módon mindent elvihet,
Szerelem és vakság oly közeli,
Szinte már egymást is megégetik,

Mint amikor reggel felkel a nap,
Van, aki mindig árnyékba szalad,
Élő halottként zsebében matat,
De örökre csak ugyanaz marad,
Régen a hős karddal a kezében,
Vad bosszút vett a rút ellenségen,
Mert nem az számít, hogy jó, avagy rossz,
Lényeg a dicsőség, meg hogy hazudj,
Talán nincs szeretet, csak félelem,
Hogy lelkem másba nem ültethetem,
Ki ad majd ennem, ha az kellene,
Be kell lépni hát népes termekbe,
Fenyeget a vihar egy ideje,
De lám, senki sem törődik vele,
Miről nem tudunk, tán nem létezik,
Bőrömbbe közöny jelét égetik,
Az agyamban csak betűk és számok,
Nem láthatom soha a világot,
De most az egyszer, még utoljára,
Ráteszem kezemet a vállára,
Elviszem oda, hol csodás az ég,
Mossa el testünk a szép vízesés.

Kisvárdá, 2002. május 23. /csütörtök/

Néha visszatér

Néha itt van velem újra,
Szemeit most is kisírja,
Oly bizonytalan holnapja,
Még mindig a Feketét akarja.

Meggyújtja a régi tüzet,
Fölé nyújt két hideg kezét.
Olykor úgy várom a telet,
Az idő múlik, és ő nem felejt.

Ő most istené, sátáné,
Vagy egy pusztító járványé?
Ó, ha nem is látok belé,
Lelkem csak az övé, mindörökké.

Kisvárda, 2002. május 28. /kedd/

Valaki más

Láttam a kölyköt játszani
Önfeledten, akart élni.
Táncolt, nevetett nagyokat,
Valaki mást láttam, nem magamat.

Láttam az apját sietni,
Ó, volt hova hazamenni,
Elfeledte a bajokat,
Valaki mást láttam, nem magamat.

Láttam az anyját, boldog volt,
A feszület elé borult.
Isten üzött bús napokat,
Valaki mást láttam, nem magamat.

Láttam őt, kézen fogva járt,
Elvitte, szereti a lányt.
Nem kell döngetni kapukat,
Valaki mást láttam, nem magamat.

Láttam lelkemet repülni,
A testemtől szabadulni,
Érkezni egy jobb világba,
De az ajtó ott is be volt zárva.

Kisvárda, 2002. május 29. /szerda/

Zajos csend

Meghalt a testem és a lelkem,
Az Istent én úgysem érdeklek.
Elindulok hát valamerre,
Hová senki sem merészkedne.

Az árnyak taván áthajózva
Ezer démon áll az utamba.
Marják, tépik gyenge szellemem,
De egy ősi rúna véd engem.

Ott, az ismeretlen szívében,
A dohos, száz éves termekben.
Üres tornyok kongó belseje,
Mitikus zene hajt előre.

Szól most rég nem hallott kérdések
Megfejthetetlen üzenete.
A lélek egyetlen tükrében
Magam látom, mindenre készen.

Emlékek, mint vad milícia,
Kénfüst tör elő gomolyogva.
Megvakulva és elkábultan,
Én égek el minden álmában.

Kisvárda, 2002. május 31. /péntek/

Lélekhamu

Üres templom, üres lélek,
Tőled én semmit nem kérek.
Tartsd csak meg a híveidet,
Igyad bőszen könnyeiket.

Lángba csap előttem a táj,
Énekelj csak halálmadár!
Akkor is mennék előre,
Ha sok száz angyal kérlelne.

A négy világ ősörzője
Egy-egy kulcsot ad kezembe.
Rajtam áll, hogy merre tovább,
Éljen, vagy haljon a halál.

Vad múlt előttem, mögöttem,
Sírtam, nevettem, vétkeztem.
Pokolban, Mennyben egyaránt,
Elszórtam lelkem hamuját.

Kisvárdá, 2002, június 5. /szerda/

A messziről jött legendája

Belső világ, külső pokol,
Rátalálhatsz majd valahol.
Derült Ég és a komor Föld,
Egy sötét követet elküld.

Csak gyilkol, tombol, fenyeget,
Végül mindenkit eltemet.
Nem számít, hogy ki is voltál,
Megváltódra mennyit vártál.

Azt kapod, amit te adtál,
Döfést, amennyit hazudtál.
Szemed vakul, ha meglátod,
Közben lelkedet imádod.

Féld életed, mit nem éltél,
Mindig csak kegyelmet kértél.
Mikor kaptál, már nevettél,
Majd áldozatot kerestél.

Végül, majd a túlvilágon,
Keresztül sok ezer álmon.
Talán békét találsz megint,
Élhetsz akaratod szerint.

Kisvárdá, 2002. június 8. /szombat/

Hidegvér

Jeges szél süvít szembe mindenhol,
Keselyűk lesnek rám a magasból.
Parázson lépkedve, csak előre,
Senki sem vár az őszi esőre.

Fáklyák fénye mutat nekem utat,
Vak vezet az eltévedt utast.
Napról napra egyre csak közelebb,
De a szent célt én sem ismerhetem.

Éjjel a mágus vad erdejében,
Úsztam a csillagok tengerében.
Tündérek énekére ébredve,
Mehetek tovább, mindent feledve.

Tarka fényekkel bársony felhőkön,
Most le, oda a mélybe vetődöm.
Ma nem eshet az eső semmiképp,
Hallgass meg te is egy ősi mesét.

Kisvárda, 2002. június 11. /kedd/

Az én erdőm

Az összes titkom
Szívemben hordom.
A világ elől
Elzárva tartom.

Megtört az alkony,
Lelkedre vágyom.
Az összes madár
Éjszaka szálljon.

Elhalt az elmém,
Ülj le most mellém.
A szíved tárd ki,
Álmodj hát bármit.

A holló dalol,
Változok mától.
Véremtől kábul,
Remegve táncol.

Öld meg a testét,
Őrizd meg lelkét.
Hozd el énnekem,
Éljen itt bennem.

A poklok poklát,
A magány várát.
Imával te kérj
Színezüst bálványt.

Kisvárda, 2002. június 12. /szerda/

Dermedt reggel

Ölj meg bennem valami szépet,
Legyél te is pusztító méreg.
Sodorj halálos végzet elé,
Hó fedte tájakon ő mellé.

Hétszer is megszülettem én már,
De egyszer sem egy ünnep napján.
Haldoklik ott fenn az ezüst Hold,
Olykor valamit csak nekem mond.

Kisvárdra, 2002. június 17. /hétfő/

Remény

Elérni a kék eget,
Átölelni a felleget.
Repülni madarakkal,
Táncolni a napsugárral.

Elhozni a nyarakat,
A gondtalan, szép napokat.
Nevetni tündérekkel,
Ébredni a jó reménnyel.

Szabadulni innen el
Egy tavaszi, friss reggelen.
Köszönés nélkül szökni,
Egy jobb világot keresni.

Mindenki különbözik,
A tél végleg elköltözik.
Szivárvány sem kétszínű,
Hol az élet örökké hű.

Kisvárdra, 2002. június 18. /kedd/

Üres vászon

Hozz nekem vad telet,
Hozz nekem rút halált.
Vidd el a lelkemet,
A tébolyult magányt.

Élj bennem száz évig,
Élj velem egy percet.
Maradj itt éjfélig,
Adj nekem kegyelmet.

Menj életen túlra,
Menj el a szent fényért.
Emlékezz a múltra,
Majd akad, ki megért.

Kisvárdra, 2002. június 18. /kedd/

Vak próféta

Sötétbe jött, és sötétbe tart,
Mindenki tudja, mit is akart.
A jövőbe lát, csöndben hallgat,
Bemocskol mindent, merre vágat.
Átszel óceánt és hegyeket,
Ott van mindig kopár földeken.
Gazdagot és szegényt okítja,
Ledobva láncát, ő akarja.

Esténként, ha egyedül marad,
Könyvből csak az üresség fakad.
Várja a reggelt, pusztán daczból,
Fegyvert kovácsol haragjából.
Telnek évek társas magányban,
Felnyílnak szemei álmában.
Újra átéli dúlt vágyait,
Egyszer még keresi társait.

Kisvárda, 2002. június 27. /csütörtök/

A jégkirály álmai

Fehérbe öltözött a táj,
Körötte kering a halál.
Szikrázó hideg ruhája,
Tüzet hoz el minden álma.

Szellemképe a falakban,
Rátekint néha álmosan.
Roppan a hó lépte alatt,
Visszhangot ver a csarnokban.

Sok száz látomás éjszaka,
Elúzi mind a fény szava.
Ó, ha az álom maradna,
Lenne olvadás korszaka.

Kisvárda, 2002. június 28. /péntek/ - 2002. július 8. /hétfő/

Fátyolos szempár

A hegy tetején, vagy barlang mélyén,
Itt mellettem, vagy a világ végén,
Tenger közepén, egy kis csónakban,
Földön kúszva perzselő sivatagban,
Eltemetem emlékedet.

Fenn a mennyben, az angyalok között,
Alant a pokolban, bűnök mögött,
Emberek közt mindennap szenvedve,
Színes álmokban valamit keresve,
Eltemetem emlékedet.

Nagyurakkal pompás palotában,
Vagy várbörtönben, kínzó rabságban,
Fényes csillagként égen ragyogva,
Vagy vámpírként a sötétben vadászva,
Eltemetem emlékedet.

Kisvárda, 2002. július 8. /hétfő/

Éjféli árnyék

A korhadt fák tövében,
Üres házam kertjében,
Holdsugár szilánkjai
Nem tudnak feloldozni.

Én láttam előbújni,
Sötét lényét feltűnni,
Követtem, de hiába,
Végtelen volt magánya.

Lombok között rejtőzve,
Meglestem a hidegben,
Tépetten és fáradtan
Kószált az éjszakában.

Megállt mindig pihenni,
Üres szemét kisírni,
Aztán lassan elindult,
Volt, hogy felém is fordult.

A korhadt fák tövében,
Üres házam kertjében,
Holdsugár szilánkjai
Nem tudnak feloldozni.

Kisvárda, 2002. július 8. /hétfő/

Árva alkony

Minden ajtó zárva már,
Mögöttük a jóság vár.

Nincsen lélek, csak elme,
Mi újra meggyötörne.
Hazug szavak serege,
Kéjes kínok tengere.

Az óra még körbejár,
Meg is halhatok akár.

Kisvárda, 2002. július 11. /csütörtök/

Fémlíra

Láttam a Fekete Kutyát,
Szaladni őt az éjen át.
Zúgott a vad keleti szél,
Ő pedig semmitől sem félt.

Izzott a szeme a dühtől,
Villám csapott rá az égből.
Erős lelke megtört aznap,
Húsát marták bős madarak.

Az összes vadász csak rá lőtt,
Teste a földön elterült.
Emlékét nem őrzi senki,
Életét jobb elfeledni.

Láttam a Fekete Kutyát,
Repülni őt az égen át.
Utazott keleti széllel,
Még ma is csak téged kérlel...

Kisvárdá, 2002. július 11. /csütörtök/

Lopott vigasz

Akkor most képzelj el engem,
Amint kedvesem temetem.
Arcomon egy örült vigyor,
De a lelkem olyan komor.

A halálból is visszatér,
Éntőlem még mindig csak kér.
Nem adhatok neki többet,
Közben ő is engem temet.

Tudod, hasznos a pokolban,
Tudni azt, hogy ki is voltam.
Ám, ha mégis elfeledném,
Gyújts tüzet sírom tetején.

Kisvárdá, 2002. július 13. /szombat/

Fekete sárkány

Baljós szél vezérel,
A gonosz engem kémlel.
Újabb szolgát keres,
Akit majd megégethet.

Ez a világ nem más,
Ereimen mély vágás.
Két oldal egyaránt,
Nekünk adja igazát.

Kisvárdá, 2002. július 14. /vasárnap/

Kérlek

Adj nekem kegyelmet,
Hogy újra élhessek,
Adj nekem tüzeket,
Hogy újra szeressek.

Hozz el nekem békét,
Hogy ne kelljen félnem,
Hozz nekem egy lelket,
Hogy ne kelljen kérnem.

Ölj meg, kérlek, engem,
Hogy megtisztulhassak,
Támassz fel azután,
Hogy jobbat adhassak.

De addig kerülj el, kérlek,
Hagyd azt, hogy lassan elégjek,
Lesz majd valahol egy világ,
Te leszel, ki engem kíván.

Kisvárda, 2002. július 14. /vasárnap/

Másik fájdalom

Békét akarsz könnyek nyomán,
Egyedül vagy hegyek ormán.
Hangodat nyeli a távol,
Akármit látsz, nem vagy bátor.

Kerülöd azt, ki csendben vár,
Téged nem érhet el magány.
Mégis te akarod látni,
Helyetted szenvedjen bárki.

Sokan megismernek téged,
Ám soha sincs kitől kérnéd.
Ágyadat vetheted bárhol,
Álmod nem jöhet jóságból.

Élő kezet nem érintesz,
A kék hideget szereted.
Rájössz majd ezer év múlva,
Te aludtál koporsóban.

Kisvárda, 2002. július 31. /szerda/

Megidézett vágyálom

Kegyetlen volt az éjszaka,
Újra vesztemet akarta.
Fejem zúgott a kínoktól,
Hangok jöttek a távolból.

Koszos utcák szürke köve
Izzott az esti melegben.
Öreg fák lehajló karja,
Mintha ők akartak volna.

A háza előtt letérve,
Vadászott az éj követe.
Villogó szemmel rám nézett,
Inkább más prédát keresett.

Az út végén állt ő maga,
Feketén, arcát takarta.
Bár beköltözött szívembe,
Lelkemet ő is lekéste.

Kisvárda, 2002. augusztus 2. /péntek/

Aranykőd

Férgekkel teli lelkeket,
Ösztön-vezérelt elmémet,
Öld meg ma este.
Ne érkezz késve:

Vedd magadra csillagruhádat,
Égess bőrömbé egy rúnát,
Ami megvéd ma.
Ha ő hallgatna.

Tépj le minden szép virágot,
Tagadd le összes barátod,
Add át önmagad.
Úgyis elragad...

Kisvárda, 2002. augusztus 3. /szombat/

Siralom

Ha találkozok vele,
Én mindig megbántom.
A belső nyers erőmet
Régen nem találom.

Mikor miattam nincs itt,
Csakis őt keresem.
Ősrégi melódiák
Játszanak el velem.

A reggeli bántó fényt
Elúzi az éji.
A holdfény a lelkemet
Élettel telíti.

Nincs számomra több esély
Elérni az eget.
Ha egyszer rá gondolok,
A napom tönkremegy.

Most szakadékba nézek,
Engem ő megismer.
Ha lehullik egy csillag,
Mindig új erőt nyer.

Megölném én magam
Újra, újra, újra.
De egy új élet vajon
Itt jobbat hozhatna?

A gyertya sárga fénye
Már kialudni kész.
Talán most már nem fogom
Túlélni az estét.

Az erdőnek legmélyén
Egyedül otthagytam.
De nélküle az úton
Én halálra fagytam.

Kisvárdá, 2002. augusztus 6. /kedd/

Az eső bárcsak...

Az eső bárcsak elmosna mindent,
Lelkem még mindig térted reszket.
Minden percben csak téged kereslek,
Idézek hát néhány régi képet...

Voltam népek fényes birodalma,
Voltam beteg, ki inkább meghalna.
Voltam madár, ki csak neked dalol,
Voltam paplovag, ki bűnnel dacol.

Voltam erdő elveszett gyermeke,
Voltam hóhér, ki mindig temetne.
Voltam ragyogás, amit csodálhatsz,
Voltam parázs is, min bátran járhatsz.

Voltam veled egy kopott szobában,
Voltam társad nyolc királyi bálban.
Voltam árny, ki mindenhova követ,
Voltam olyan, mit nem láthat szemed.

Az eső bárcsak elmosna mindent,
Álmom még mindig csak téged kerget.
Jó lenne már egyszer útra kelni,
De ide többé vissza nem térni...

Kisvárdá, 2002. augusztus 14. /szerda/

Miért jöttél?

Közeleg az este,
Mikor elmegyek messze.
Majd odaát leszek,
Ha valaki keresne.
Itt hagyok én mindent,
Mit megtaláltam benned.
Mindent, ami kellett,
Átadom akkor neked.

Ma újra itt voltál,
Csakis szenvedést hoztál.
Te jéghideg bálvány,
Lelked mégis szivárvány.
Aki fehérben rád vár,
Legbelső sivárság.
Színes álmod csak táplál.
Lényemben vad járványt.

Ma már úgyis elmegyek,
De szemed fenyeget.
Maradni egy új napot,
Talán megváltozok.

Kisvárda, 2002. augusztus 21. /szerda/

Szilánkok

Lemaradtam sok mindenről,
Az idő lassan felőröl.
Nem tudom, miért törtem meg,
Valahogy minden tönkrement.

Csak zuhanok a semmibe,
Cél nélkül a végtelenbe.
De szemem álomra zárul,
A világ akkor kitárul.

Vigyázz, ha sekély a sírhant,
Ne kínozd meg önmagadat.
Miért adnál másik esélyt,
Tőled soha senki nem kért.

Kisvárdá, 2002. augusztus 26. /hétfő/

Fájdalmam képei

Üres padokon oly sokáig,
Vaksötétben hosszú órákig.
Lombok alatt mindig hidegben,
Nem jött soha, akit reméltem.

Hazafelé bús komorságban
A fáradt holdat megcsodáltam.
Kitárult az éjszaka karja,
Bárcsak engem is épp ma hívna.

Másnap reggel kábán, józanul,
A remény már újra átkarol.
Várni megint az éji homályt,
Vele együtt egy szent megváltást.

De most, hogy nekem nincs világom,
A zord utakat újfent járom.
Bárcsak most is oly este lenne,
Hogy Liliom utánam szökne.

Kisvárda, 2002. augusztus 29. /csütörtök/

Korona és kard

Ha majd szolgál az urad lesz,
És te már többé nem kellesz,
Mondd el, mit teszel majd akkor,
Te oly büszke Mindenható?

Rémálmaid visszatérnek,
Tőled fizetséget kérnek.
Mit bírsz majd akkor te adni,
Ha nem tudsz könyvben elbújni?

Az idő eljár feletted,
Egyre több az ellenséged.
Szállj végre most te is alá,
Érezd a végtelen halált.

Kisvárda, 2002. szeptember 7. /szombat/

Végső percek

Most már semmit nem érzek,
Elmehetek innen végleg.
A búcsú nem lesz hosszú,
Egy gyors éjszaka a tanú.

Ha testem elenyészik,
A lelkeket megkövezik,
Gyere majd akkor oda,
Hol egy fa lombját hullajtja.

Gyújts tüzet a lábánál,
Ne adjál többet magadnál.
Hozz el egy szál virágot,
Amit a hajnal megáldott.

Fektesd le ott a földre,
Merülj el a könnyeidben.
Várjad meg ott a reggelt,
Szüld meg a kétarcú embert.

Kisvárdá, 2002. szeptember 10. /kedd/

Hősök vére

Ha testet ölt a holnap,
És visszatér a tegnap,
Az idő rabszolgád lesz,
Akkor mindent megtehetsz.

Ha kialszik egy csillag,
Majd felragyog egy újabb,
Onnan te is tudhatod,
Nem jön el a Krisztusod.

Ha elmész oda, messze,
Nem emlékszel senkire,
A démonod rád bukkan,
Gyöngé tested megroppan.

Ha zokogsz a vak csendben,
Úgyis megrémülsz közben,
A legvégén vízbe fúlsz,
A hősök sorsára jutsz.

Ha testet ölt a holnap,
És visszatér a tegnap,
Az idő rabszolgád lesz,
Akkor mindent megtehetsz.

Kisvárdá, 2002. szeptember 12. /csütörtök/ -
2002. szeptember 13. /péntek/

Suttogó árnyak

Minden nap, hogyha felkelek,
Valami szörnyűt terveznek.
Nincs egy virág sem síromon,
Ott a kezük a torkomon.

Ha az eső mindig esne,
Lelkem más testet keresne.
Zálogul egy szó jut ma is,
Lelkem igazgyöngye hamis.

Kisvárdá, 2002. szeptember 17. /kedd/ - 2002. szeptember 24. /kedd/

Én vagyok a magány embere

Ha testem nem börtön volna,
Akkor lelkem tovaszállna
A csillagos égbolt felé.
Sohasem láthatnál többé.

Az elmémen ezer lakat,
Szárnyaimra követ raknak.
Lopva figyelem táncodat:
Nem lehet más, csak varázslat.

Vadászok az éjszakában
Rám találnak mostanában.
Egyre több kell a véreből,
Mert rettegnék istenüktől.

Eljöttek értem a Hollók,
Búsan, zokogva mosolygók.
Nem kell, hogy rabként vigyenek,
Én boldogan, önként megyek.

Kisvárda, 2002. október 3. /csütörtök/

A madárember

Egy borongós őszi reggelen,
Elindult ő innen mellőlem.
Útra kelt a nagyvilág felé,
Azt hittem, sosem látom többé.

Hajóra szállt smaragd tengeren,
Én figyeltem madár képében.
Nem tudta, merre kell mennie,
És hogy kit is kell szeretnie.

Végül ott feküdt merev testtel,
A fájdalom újra átölelt.
Csókot leheltem homlokára,
Liliomot raktam sírjára.

Minden áldott este úgy érzem,
Visszatért hozzám, követ engem.
Mint hogyha mereven figyelne,
És az álmaimról mesélne.

Kisvárda, 2002. október 8. /kedd/ - 2002. október 13. /vasárnap/

Szirén

Egyszer hallottam énekét,
Máris, azonnal bennem élt.
Fészket rakott a lelkemben,
Egy új életet terveztem.

Szükség volt rá, és elhagyott,
Többé még csak nem is dalolt.
Teste eltűnt a habokban,
De még él az álmaimban.

Csak egyszer láthatnám újra,
Még a nap is felragyogna.
Elhajóznánk mi keletre,
Ahol senki sem ismerne.

Minden este a tengeren,
Reggelig várok dermedten.
Mesés kincsem nem találom,
Testemet neki ajánlom.

Elsötétül most itt minden,
Már félúton vagyok éppen.
Remény sohasem volt talán,
Hogy egyszer újra rám talál...

Kisvárdá, 2002. október 16. /szerda/

Az esőkirály

Előtte napsugár, utána szivárvány,
Nem kell senkinek a szürke Esőkirály.
Elűzik és megátkozzák lelkét százszor,
Nevét is kitörlik az összes naptárból.

A húsát ették, és meleg vérét itták,
Fejére kútból húztak izzó koronát.
Meggyötörték a testét, ahogy csak bírták,
Mélyen a Hegy gyomrába zárták el sírját.

*„Előttem napsugár, utánam szivárvány,
Én szólok nektek, a szürke Esőkirály.
Halljátok szavaim, ti népes ostobák,
Minden álmodokat démonok elrontsák.
Omoljon fejetekre csillagos égbolt,
Éjszaka üvölgessen rátok minden halott.
Előttem napsugár, utánam szivárvány,
Még Isten sem törheti meg a mágiám.”*

A kegyetlen varázslat kezdetét veszi,
Mind az ép elmét örületbe kergeti.
Menekül mindenki fejvesztve, rohanva,
Mintha lenne hely, hova nem ér el átka.

Előtte napsugár, utána szívárvány,
Most víg először a szürke Esőkirály...

Kisvárda, 2002. október 21. /hétfő/ - 2002. október 23. /szerda/

Hangok nélkül

Hunyd be a szemed,
Ne szólj most semmit,
Havas szél tombol odakint.

Add hát a kezed,
Bontsd ki a hajad,
De arcod most el ne takard.

Hallgasd a zenét,
Mit lélek játszik,
Ölemben egy tündér alszik.

Lobog a víg tűz,
Mi sokat vártunk,
Nem zavarnak, magunk vagyunk.

Hogyha majd egyszer,
Valóra válna,
Nem halna meg az álmában.

Kisvárdá, 2002. október 24. /csütörtök/

Sírni

Ma is úgy akarok sírni,
Önmagamot is elfeledni.
Újra látni Liliomot,
Magamba zárni a bánatot.

Szeretnék megint zokogni,
A fekete égen ragyogni.
Rátalálni, mikor újra,
A Fájdalom Zenéjét hallja.

Szemében látni szerelmet:
Elfogadja kérges lelkemet.
Sőt, a magáénak kéri,
Halálban szellemem idézi.

Ahonnán a patak ered,
Ahol a kegyelmedet kéred.
Egyetlen jó szóért csupán,
Én mindenemet odaadnám.

Kisvárdá, 2002. október 27. /vasárnap/

Sötét istenek

Mint a holló az égen át,
Végigszelem az éjszakát.
Átkarol egy furcsa érzés,
Különös, hideg érintés.

Útra kelve félhomályban,
Rátalálok magányában.
Értünk vérzik az ég alja,
Lelkünk szabadság-madara.

Milyen kéjes most itt lenni,
Sötét tengeren hajózni.
Elkorhadt rég az életfa,
Olvad az ember tudata.

Te elmész, én itt maradok,
Majd örökké csak álmodok.
Nekem mesél az őszi táj,
Merre jársz most, Éji Madár?

Kisvárdá, 2002. november 5. /kedd/

Labirintus

Hull a falevél és a könny,
Szembenéz velem a közöny.
Testem lassan elenyészik,
Démonok maguknak kérik.

Szenteltvizet izzadtam ott,
Hol maga a Sátán lakott.
Arcán ezer sötét jóslat,
Mögötte a Halál vágat.

Nem segített megváltó Fény,
Hiába mormoltam nevét.
Kezemet nyújtottam Felé,
Ő belém égette jelét.

Az enyém lett most már minden,
Minden, mit megkíván szemem.
Lelkem szabadon szárnyalhat,
Szétszórhatom mágiámat.

Menekülj, amíg van időd,
Jön a vég a hegyek felől.
Én örökké itt maradok:
A Labirintus én vagyok!

Kisvárdá, 2002. november 7. /csütörtök/

Fekete vér

Amint szellemem nem kaphat semmit,
Téged kérlek én, gyere megváltóm,
Légy mesterem, taníts meg gyűlölni,
Az, ami vagyok, neked ajánlom:

„A sötétség most körbezár,
Egyetlen társam a homály.
Csontokból rakom palotám,
Kezdődjön hát az örült bál.

Bús nekromanta tekints rám,
Dobd le a gonosz álruhád.
Ne felejtsd, a halál után
Örökké számíthatsz majd rám.”

Vámpírok nyomában járok,
Értük mindent feláldozok.
Retteg az összes áldozat,
Elvesszük az ő álmukat.

Elhagyott kastélyok mélyén
Átéltük a világégést.
Idők végének alkonyán
A Pokolba szállok alá.

Kisvárdra, 2002. november 12. /kedd/

Lelkem lelkedbe

Az éjben megfakult árnyad,
Fogva tart a sötét vágyad.
Feltűnsz egy percre éjféلكor,
Síromra virágot hozol.

Üldözöl bántó fényeddel,
Gonoszan angyali szemmel.
Zápor mossa lépted nyomát,
Szellemed elér énhozzám.

Lelkem lelkedbe temetem,
Lelked lelkembe vezetem.
Szemeid lássanak varázst,
Véremtől izzó látomást.
Lelkem lelkedben keresem,
Csak ez maradt meg énnekem.

Kisvárdá, 2002. november 17. /vasárnap/

Száműzöttek balladája

Amikor a kezét fogtam,
A fájdalomra gondoltam.
Nem lehet pont rám szüksége,
Elszöktek így hát előle.

Visszatért hozzám még párszor,
Égetve a zord magánytól.
Aztán már ő is menekült,
Hogyha észrevett, elkerült.

Bíborszínű az ég alja,
A víg Napot eltakarja.
Azt hiszem, hogy csak előlem,
Ha nem adja, hát nem kérem.

Világgá ment az öreg nyár,
Tudom én jól, hogy merre jár.
Ám az ősz nekem itt maradt,
Az örök, mi utat mutat.

Nem adnám én ezt cserébe,
Az álmaimat se kérjed,
De ha kell csillag egedre,
A száműzöttet keressed...

Kisvárda, 2002. november 19. /kedd/

Álmodók

Az éjsötét sminkje mögött
Ezernyi titka rejtőzött.
Rabul ejtett, és feltárta,
Az ajtót kettőnkre zárta.

Kézen fogott, és nevetett,
Egy erdő felé vezetett.
Ott ránk sütött a holdsugár,
Ezüst fényében egy szót várt.

Védett minket a vad talány,
Dalolt nekünk a mély magány.
Szépen kértük az éjszakát,
Adjon egy helyet odaát.

Belénk mart a hajnal hangja,
Itt a búcsú pillanata.
Egyikünk, ha kinyílt szeme,
A másikat ne feledje.

Olyan sivár lett a vidék,
Nem találok az ereklyét.
Nincs senki olyan fekete,
Hogy lelkemet megszínezza.

Kisvárdá, 2002. december 5. /csütörtök/

Hazug világ

Újabb napok teltek el,
Álmom még most sem felejt.
Küzdeni már nincs erőm,
Meghajlok színed előtt.

Szavak, érzések nélkül,
Láncok hullnak testemről.
Szemeid most nyíltabbak,
Magukba olvasztanak.

Oly tiszta és szabad vagy,
Ékköve a holnapnak.
Sajnos nem különbözöl,
Csak épp nekem tündökölsz.

Itt, ebben az időben,
Ha az ősz kér el engem,
Tartanál, nem engednél,
Síromnál keseregnél...

Kisvárda, 2002. december 11. /szerda/

A romolhatatlan

Ha bántani akarsz, akkor mást szeretsz.
Ha kedvemben járni, akkor eltemetsz.
Miért jössz a közelembe, ha az fáj?
Tárd ki szárnyaid, repülj el innen már!
A legőszintébb barát ma lenézett.
Te miattad volt az, hogy félrenézett.
Bosszulni akartál, és jól sikerült.
De a te lelked is könnyekbe merült.

A sátán költözött testembe immár.
Tolmácsért a közöny is énhozzám jár.
Az utolsó könnycsepp, mi a tiéd volt.
Egy gyógyíthatatlan sebet orvosolt.
Legyen most elég egy legutolsó szó.
Viharban hánykódik a Fantomhajó.

Kisvárdá, 2002. december 14. /szombat/

Misztikum

Befelé folynak könnyeim,
Elszállnak mind a terveim.
Kést döftek belém a szolgák,
Mert bennem urukat látták.

Fuldoklom saját véremtől,
Elillansz a rút szívemből.
Jajgatnak, akik ismernek,
Látták szememben a véget.

Ezüstös lesz az éjszaka,
Holló a poklot elhagyja.
Véremmel írja égboltra:
„Soha nem leltek otthonra.”

Kisvárdá, 2002. december 15. /vasárnap/

Titkok őrője

Leharapják az etető kezét,
Eltitkolják a közeli véget.
Elvesznek tőlünk színes fényeket,
Azt akarják, álmodjunk rémeket.
Istent készítünk hát önmagunknak,
Szerényt, megbocsátót, láthatatlant.
Nem érzünk már fekete félelmet,
Visszakaptuk a fakult fényeket.

Táncolunk egy furcsa őszénére,
Hisszük, hogy az áldozat megérte.
Nem kell nekünk a más véleménye,
Istenünk van, meg is halunk érte.
Ájultan omlunk össze estére,
A sok alázattól kimerülve.
Lángoljon bennünk a Pokol tüze,
Égessen el minket mindörökre!

Kisvárdá, 2002. december 16. /hétfő/

Sötét csillag

Beragyogja a szívem minden nap,
Csak képzeletben él, de velem van.
Segít ő mindig, ha bajban vagyok,
Lelkébe rejt, ha halni akarok.

Fekete haján meghal a rút fény,
Sötét szárnyaitól retteg az ég.
Eljön mindig, ha nagyon hiányzik,
Hajnalkor sietve eltávozik.

Szakad az eső, arcomat mossa,
Lemarni a bűnt újra próbálja.
Átázva, hidegben és fáradtan,
Rátalálok egy vad látomásban.

Kisvárda, 2002. december 17. /kedd/

Fájdalmam rítusai

Véremmel írom a testedre,
Tűzzel égetem a lelkedbe.
Ha felnyílik szemed előttem,
Rémálmom mindig ott kísértsen.

Ami még megmaradt belőlem,
Téged soha meg ne keressen.
Szálljon rád a temetői köd,
Örökre az legyen börtönöd.

Én vagyok a könny a szemedben,
Én vagyok a rák a testedben.
Én vagyok a fény a lelkedben,
Én vagyok a tőr a kezvedben.

A sötét erdő legmélyéről,
Öltöztetve a félelmedtől,
Meglátsz engem, aztán elégsz majd,
Én áttöröm az összes falad.

Bárcsak egyszer majd megértenél,
Bennem új világot keresnél,
Együtt járnánk az ősz táncait,
Viselnénk félelmed ruháit.

Kisvárdra, 2002. december 17. /kedd/

Vérbő áramlat

Most ajándékot hoznak, de én nem kértem,
Távoli ismeretlenbe vágyik lelkem.
Megpihennék búskomor fák árnya alatt,
Haldokló csillagok bújtatnák arcomat.

Olyan legyél, mint az éji holdsugár.
Olyan, aki soha nem érhet el mást.
Olyan legyél, mint a mosolygó halál.
Olyan, aki könnyekért énhozzám jár.
Olyan legyél, mint kire vágyik énem.
Olyan, aki sírok közt táncol velem.
Olyan legyél, mint ki egyszer volt nekem.
Olyan, aki csak az éjt szüli bennem.

Áss le nagyon mélyre megkínzott elmédben,
Hozd el nekem a mélyfekete meséket.
A sereged toborozd kárhozottakból,
Ne ismerj meg semmit ebből a világból!

Kisvárda, 2002. december 24. /kedd/

Enigma és Rózsa

Enigma és a gyönyörű Rózsa
Elszöktek a pusztító viharban.
„Amerre jártok, vigyázok rátok”,
Imígy szólt a kövér Hold hozzájuk.

Csak mentek előre, álmokon át,
Szemük látott több ezernyi csodát.
Egy hatalmas, morajló vízesést,
Alkonyattól véres naplementét.

Enigma és a gyönyörű Rózsa
Otthonra lelték bent, a vadonban.
Emberek, kik elől menekültek,
Már soha nem érhetik el őket.

Esténként tündérek énekére,
Áldást hoztak druidák földjére.
Csak ők ketten, és az ősi magány,
Fájdalmuk égett a múlt oltárán.

Enigma és a gyönyörű Rózsa,
Boldogan éltek kegyelmet kapva.
De beköszöntött a hideg, zord tél,
A vidám bárd most könnyekről regél.

Eljött az irigyek vad tábora,
Izzott a szemük rájuk találva.
„Nem volt részünk a jóban és szépben,
Ne legyen hát többé már nektek sem!”

Enigma és a gyönyörű Rózsa,
Mily bánatos utolsó fohásza.
Elmosott mindent a büszke elf vér,
És magával vitte Rózsa lelkét.

Árván járja a vén erdőt a lány,
Mindennap várja a kegyes halált.
„Amerre jársz, én majd vigyázok rád”;
Nem mehetsz még el a lelked után.

Kisvárda, 2002. december 29. /vasárnap/ - 2002. december 30.
/hétfő/

Lady Jane maga

Valaha láttam Lady Jane-t,
Miután hallottam zenéjét.
Minden nap szemébe néztem,
Világomat őrá cseréltem.

Csak várt és várt napokon át,
Nem törhettem a lényemen át.
Ő volt az, ki belefáradt,
Megölte őszi mágiámat.

Láttam néhány alkalommal,
Váram bővült magas falakkal.
Végül eltűnt hegyek mögött.
Utoljára vissza sem köszönt.

Ma is érte sírtam tele
Egy egész tavat keseregve.
Nem hitte el senki nekem,
Önmagamot is eltemettem.

De a síron túl is néha,
Még visszatér Lady Jane maga.
Ugyanúgy néz rám, mint akkor,
A szerelme szívembe hatol.

Ha találkozónék Istennel,
Én megölném őt egy kérdéssel.
Miért én hordom keresztjét,
Talán ő maga a gyengeség?

Kisvárdra, 2003. január 8. /szerda/

Végítélet

Nemsokára meghalok,
De mi az, amit itt hagyok?
Néhány okos gondolat,
Amit akárki hordozhat.

Kisvárdá, 2003. január 8. /szerda/

Veszettség

Hogyha eljön még az ősi vég,
Keserű könnyet hullat az ég.
Semmivé lesz hat nap munkája,
Megtört testtel rogyunk a sárba.

Szerelmünk kietlen mezején
Hízunk meg jól egy koldus vérén.
Szemünk kiég a fájdalomkban,
Átok lapul meg sírjainkban.

Ha meglátjuk anyánk holttestét,
Nem jut más eszünkbe, csak éhség.
Börtönbe zárjuk józan agyunk,
Eleresztjük öldöklő vágyunk.

Ma csak a szívedet akarom,
Nem véd meg semmilyen hatalom.
Kezeim közt roppan a csontod,
Véredbe fül remegő hangod.
Pokolra veled senki fia,
Ma van a szentek holokausztja.
Az utolsó én magam leszek,
Itt senki se kapjon kegyelmet.

Kisvárdá, 2003. január 9. /csütörtök/ - 2003. január 10. /péntek/

Visszatükröződés

Felriadt minden éjszaka közepén,
Furcsa jelek tűntek fel megtört testén.
Egy sötét alak földöntúli misén
Okította ki őt idegen nyelvén.

A nappalok mindig zavartak voltak,
Csak táplálták az esti rémálmokat.
Mindenkiben az ismeretlent látta,
Végül is győzött a gonosz ármánya.

Nem tudott már mást, csak vadul gyűlölni,
Minden értéket dühén elégetni.
Végre boldog lett, és kinyílt legbelül,
Szelleme most mindannyiunkra vetül.

Kisvárdá, 2003. január... - 2003. január 14. /kedd/

Álmok kapuja

Egy lépéssel mindig előttem jár,
Megfordul, és gonosan tekint rám.
A rút valóság csillogó képe:
Kárhozott lelkem nyálkás teteme.

Véres könnyek folynak szemeimből,
Álmok hálnak meg a két kezemtől.
Értelmét vesztette minden óra,
Mikor átkokat húztam karóba.

Elpattant a vékony kristályburok,
Kiszabadult az, mi magam vagyok.
Reszkető hús, éhséget csillapít,
Szemeid démona, mi megvakít.

Életem egy sötét rituálé,
Nincs még egy ilyen, csak haláloedé.
A fák lombjai titkot sejtetnek,
A félelmet küldik társul neked.

Megfagyott lények a félhomályban,
Egy villogó szempár a magasban.
Sötét vágyak megszületnek bennem,
Álmok kapuja, engedj be engem...

Kisvárdá, 2003. január 15. /szerda/

Zarándok

Ezernyi kín és gyötrődés
Tépi fagyott szellemem, és
Akárhová lépek, nem talállak.

Nincs már szeglet e világon,
Nincsen innen a halálon.
Akárhová lépek, nem talállak.

Hullámzó vágyak serege.
Támadják lelkem szüntelen.
Akárhová léptem, jó volt veled...

Kisvárdá, 2003. január 15. /szerda/

Vértisztítás

Olyan jó, mikor nincs más, csak a képzelet,
Kezem álmaimban fogja hideg kezed.
De ha te vagy ott, hol minden megtörténik,
Lelkem az ördögök álmaidba viszik.

Éjsötét jelenésed kábítja énem,
A titkos arcodat megmutatod nekem.
Méltóságot áraszt árnyas, karcsú tested,
Örök maradásra bír smaragdzöld szemed.

Ha táncra perdülünk megannyi sír között,
Sejtelmes fényt lehel a vörös hold nekünk.
Ránk vigyáz az éjszaka összes rémárnya,
Csontig marnak az idegenek húsába.

„Figyelj most jól rám elhagyatott kedvesem,
Eddig csak a képzelet játszott énvelem.
Ha akarod, hogy álmunk örökké tartson,
Add a kezedet, a testünk hagy zuhanjon...”

Kisvárda, 2003. január 16. /csütörtök/

A tűzmadár repülése

Az üldöző is üldözött,
Ott vágat a múltja előtt.
Retteg, és kér, és fenyeget,
Úzi az összes felleget.
Az életem darabjait,
Tested ezüstös hamvait
Ellopta tőlünk csalfa szél,
Közeli jövőről mesél.
Férgek rágják a színeket,
Kószák járják az erdőket.
Ömlik a véred arcomra,
Már nem leszek itt hajnalra.

A holló most csendben dalol,
Két búskomor, vén vándorról.
Soha nem letek vigaszra,
Fátylat borítva álmokra.
Köd lepi be a végtelent,
Halál büze a mennyeket.
Furcsán néztél ma le énrám,
Érzés, mit adtam, a magány.

Kisvárdá, 2003. január 17. /péntek/

Nem tudom

Mindig eljössz, hogy engem bánts,
Nekem jó éjszakát kívánj.
Felhasználva így mindenkit.
Teljesítsd dühöd, terveid!

Kegyetlen vagy, de legbelül,
A vérző szíved nem enyhül.
Fájdalommal borít el, hogy
Lelkem fájdalommal felel.

Kíváncsi vagyok estédre,
A szíved féltett kincsére.
Vajon zokogsz még a csendben,
Vagy reményt látsz a sötétben?

A keresztben megkínoztál,
Oldalamba döfted lándzsád.
Mérged oly gyorsan hatott rám,
Nevedet mormoltam kábán.

Tudod mit, drága Liliom?
Emlékedet másnak adom.
Szenvedjen csak az ostoba,
Én várok egy új alkonyra.

Kisvárda, 2003. január 19. /vasárnap/

Deviáns

Egy szent testből a legszentebb céllal,
A kis gyermek hát végre megfogant.
Zárt szemmel üvöltött a világra,
Rá sem nézett szenvedő anyjára.

Majd szántott kíváncsi tekintete,
Mindenhol az ő jussát kereste.
Csakis magának akart itt mindent,
A múltat, a jövőt, és a jelent.

Felnőtt, és a szürke valóságban
Sokat szenvedett csúf magányában.
Ő sem maradt adósa senkinek,
Eltiport minden összetört lelket.

Öreg lett, és egy füstös kocsmában,
Ott volt minden koszos poharában.
A cél és a test enyészeté már,
Gondolata elmúlás felé jár.

Halálos ágya mellett egy árnyék,
Véget ért a gusztustalan játék.
A távolból gyereksírás hallik,
Szelleme a gyermekbe költözik.

Kisvárda, 2003. január 21. /kedd/

Szomorú film

Nincs otthonom, nincs hazám,
Kolonc vagyok a világ nyakán.

Halk léptek, nem hall senki,
Jól esne most egyet zokogni.

Hozzám szólna, nem hagyják,
A dalát visszafelé játsszák.

Amikor könnyek hullnak,
Az angyalok mind itt jajgatnak.

Szelíden megérint most,
Súgja, ő is az őszért rajong.

Kisvárda, 2003. január 23. /csütörtök/

Vérszomjasan

Soha nem kérdezték, hogy ki vagyok,
Soha nem tudták, mit is akarok.
Soha nem értették, ha kérdeztem,
Soha nem akarták, hogy megértsem.

Rád nézve lelkem ökölbe szorul,
Arcom a gonoszságtól eltorzul.
Csak egyszer vágynád a halált velem,
Te sem félnél már többé sohasem.

Vérszomjasan az erdőket járom,
Az egész lényedet én akarom.
Ha még meg akarsz találni engem,
Akkor gyászéneket dalolj nekem.

A lány elbújt szépen a sarokban,
Csendben figyel a mindennapokban.
A sötétből néha hozzám beszél,
De a fényben örökké csak lenéz.

Életemen örök éjszaka ül.
A szerelem is elszökött végül.
Engem miért figyel a fagyott ég?
Hiszen elvettem bűneit már rég.

Kisvárdá, 2003. január 28. /kedd/

Végre szabad

Kínszenvedés már nekem minden szó,
Testem a Pokol tüzére való.
Nem habozok tovább egy percet sem,
Halál Madara vigyél el engem!
Ha egy könnycseppet is mersz ejteni,
Szíved lelkem démona tépje ki.

Most visszatekintek, mást találok,
Nem azt, ami mélyen engem rágott.
Talán törvényszerű, talán álom,
Ám jobb mindennél, mit szemem látott.
Ha egy könnycseppet is mersz ejteni,
Szíved lelkem démona tépje ki.

Elfelejthetem végre magamat,
Az elmúlásnak minden hódolat.
Ne félj a sötétben, csak én vagyok.
Jöhetsz velem, ha nagyon akarod.
Ha egy könnycseppet is mersz ejteni,
Szíved lelke démona tépje ki.

Kisvárdra, 2003. január 28. /kedd/

Mindig itt vagy

Ha belül épp nagyon vérzek,
Ne akarj éntőlem szépet.
Szálljon békésen a holló,
Menjen vele a haldokló.

Véres csókod méreg legyen,
Ízét érezd a könnyemben.
Szólj hozzám idegen nyelven,
Minket más soha ne értsen.

Halk moraj, testem megmozdul,
Örökké csak feléd indul.
Persze, mással vagy, akkor jó.
Így a halálbűz átkarol.

Megtettem mindent, nem elég,
Most már engem vigyen az ég.
Olyan rossz, hogy hozzám kötődsz,
Bennem életeket is ölsz.

A szenvedésnek ára van,
Testem földbe kerül, ha van...
Nem lehet így élni tovább,
Álmok Völgye, jövök hozzád...

Szerinted most merre menjek?
Ennyit szólj, és megszeretlek.

Ha nem tudom elmondani,
Ne is akarj megérteni...

Kisvárda, 2003. január 29. /szerda/

Tartalomjegyzék

Démoni álm.....	4
Titkos dallam.....	5
Zokogó ősz.....	6
Gyógyíts meg!.....	7
Vérvörös virágzás.....	8
Pedig akartam.....	8
Ravatal nélkül.....	9
Ravatal helyett.....	10
Színezüst vér.....	10
Álmok hava.....	11
Senkit.....	12
A Rossz Szellemek Hírvivői.....	13
Káin második megkísértése.....	14
Liliom.....	15
Elfeledett mesék.....	16
Temetői virágok.....	16
Könyörgések könyve.....	17
A Fájdalom Egyháza.....	18
Magány.....	19
Zuhanás.....	20
Végtelen hiány.....	21

A jóság pokla	22
A tükör mögött	23
Én, az árnyék	24
A sírom	25
Gyémántok	26
Virág	27
Könnyek	28
Gyilkos angyal	29
A második temetés	30
A hóhér	31
Nincs semmink (urnába zárva) – Pethő Sándor emlékére (1956 - 2002)	31
Fagyott tegnap	32
Kolostor	33
Csillagfény	34
Vízesés	34
Néha visszatér	36
Valaki más	36
Zajos csend	37
Lélekhamu	38
A messziről jött legendája	39
Hidegvér	40
Az én erdőm	41
Dermedt reggel	42
Remény	43

Üres váazon	44
Vak próféta.....	45
A jégkirály álmái	45
Fátyolos szempár	46
Éjféli árnyék	47
Árva alkony	48
Fémlíra	49
Lopott vigasz	50
Fekete sárkány	50
Kérlek.....	51
Másik fájdalom	52
Megidézett vágyalom	53
Aranyköd.....	54
Siralom.....	55
Az eső bárcsak... ..	56
Miért jöttél?.....	57
Szilánkok.....	58
Fájdalmam képei.....	59
Korona és kard	60
Végső percek	61
Hősök vére	62
Suttogó árnyak	63
Én vagyok a magány embere.....	63
A madárember	64

Szirén	65
Az esőkirály	66
Hangok nélkül	67
Sírni	68
Sötét istenek	69
Labirintus	70
Fekete vér	71
Lelkem lelkedbe	72
Száműzöttek balladája	72
Álmodók	73
Hazug világ	74
A romolhatatlan	75
Misztikum	76
Titkok őrzője	77
Sötét csillag	77
Fájdalmam rítusai	78
Vérbő áramlat	79
Enigma és Rózsa	80
Lady Jane maga	81
Végítélet	83
Veszetség	83
Visszatükröződés	84
Álmok kapuja	85
Zarándok	86

Vértisztítás	86
A tűzmadár repülése	87
Nem tudom	88
Deviáns.....	89
Szomorú film.....	90
Vérszomjasan.....	91
Végre szabad	92
Mindig itt vagy	93

Találkoztam Az Ördöggel. Versek, első kézirat.

Íródott Ószfalvy László által, aki minden jogot fenntart magának. A dokumentumot a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény védi. Előzetes engedély nélkül nem terjeszthető sem nyomtatott, sem digitális formában. Sem részben, sem egészben.

novemberimesek@gmail.com
oszfalvyaszlo@estvilag.hu

Ezen sorok a kisvárdai éjszakában születtek 2001, 2002, 2003-ban.

Színes álmokat!